

ادامه ی موارد نیابتی بودن واو از ضمّه در إعراب رفع :

۱، ۲ و ۳ . أسماء ستّه : أب (= پدر)، أخ (= برادر)، حم (= بستگان شوهر^۱)، هن (= شیء - چیز)، فو (= دهان) و ذو به معنای (= صاحب).

نکته :

البته این نیابت در صورتی محقق می شود که این کلمات دارای شرایط ذیل باشند :

- ۱ . این أسماء به صورت مفرد باشند نه تثنیه و جمع؛ که در این صورت إعراب جمع و یا تثنیه را می گیرند.
- ۲ . مُصغّر نباشند؛ یعنی به همین صورت که هستند استعمال شده باشند.
- ۳ . باید اضافه شده باشند.
- ۴ . اما اضافه به غیر یاء متکلم شده باشند.

علائم نصب :

علامت اصلی نصب فتحه یعنی **ـَ** می باشد و علائم نیابی آن عبارت است از : یاء، الف، کسره و حذف نون.

مواضع علامت اصلی نصب (فتحه) :

- ۱ . اسم مفرد؛ مانند :
- ۲ . جمع مکسر؛ مانند :
- ۳ . صیغه های مفردات (= ۱، ۴، ۷، ۱۳ و ۱۴) از فعل مضارع که حرف آخر آن (= لام الفعل) حرف صحیح باشد؛
مانند : یَضْرِبُ ← لَنْ يَضْرِبَ .

مواضع علائم نیابی نصب :

- ۱ . یاء : در تثنیه و جمع مذکر سالم و ملحقات این دو؛ مانند : اَنَّ زَيْدَيْنِ قَائِمَانِ .

^۱ . برخی آن را به معنای بستگان همسر (چه شوهر، چه زن) می دانند.